

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์¹พรรณราย เทียมทัน²

(วันที่รับบทความ: 24 พฤษภาคม 2562; วันที่แก้ไขบทความ: 7 มิถุนายน 2562; วันที่ตอบรับบทความ: 20 มิถุนายน 2562)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ โรงเรียนบ้านสะเดียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำและแบบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ เป็นเวลา 8 ชั่วโมง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ประกอบไปด้วย 8 เรื่อง คือ รู้จักพยัญชนะควบกล้ำ พยัญชนะต้นเป็นอย่างไร รู้จักคำควบแท้และควบไม่แท้ รู้จักคำและความหมายของคำ ต่อเติมคำที่เป็นพยัญชนะควบกล้ำ มาแต่งประโยคกัน การเขียนคำให้สอดคล้องกับภาพ และมาฝึกใช้คำควบกล้ำกัน โดยที่แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.79/93.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำมีความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำหลังเรียน (\bar{X} =88.82, SD=4.70) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} =77.18, SD=4.56) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพัฒนาแบบฝึกทักษะ, การเขียนสะกดคำควบกล้ำ

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, E-mail: hellokobkanwi@gmail.com

² อาจารย์, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, E-mail: pannarai.t@gmail.com

The Development of Diphthong Word Writing Skill Practice Package for Grade Six Students

Kobkan Wiseram¹Pannarai Tiamtan²

(Received: May, 24, 2019; Revised: June, 07, 2019; Accepted: June, 20, 2019)

Abstract

The purposes of the research were to develop a skill practice package for diphthong word writing for grade six students, and to compare the diphthong writing ability before and after learning through the package. The samples were 22 grade six students of Ban Sadieng school, Muang district, Phetchabun province. The instruments of the research were the diphthong word writing skill practice package and the diphthong word writing test. Data were collected before and after the experiment by using the diphthong word writing test. The sample students learned through the package for 8 hours. The statistics used for analyzing data were percentage, mean, standard deviation, and dependent t-test.

The results were found that:

1. The diphthong word writing skill practice package consisted of 8 topics including Introduction to Diphthong Consonants, What Are Consonants, Finite and Non-finite Diphthong, Words and Meanings, Diphthong Word Adding, and Let's Make Sentences. The diphthong word writing skill practice package valued by 85.79/93.83 which was higher than the pre-set criteria of 80/80, and

2. the diphthong writing ability of the students who learned through the diphthong word writing skill practice package after learning through the package ($\bar{X}=88.82$, $SD=4.70$) was higher than before ($\bar{X}=77.18$, $SD=4.56$) significantly by statistical level .05.

Keywords : Development of Skill Practice Package, Diphthong Word Writing Skill

¹ Assistant Professor in Faculty of Humanities and Social Sciences, Phetchabun Rajabhat University, E-mail: hellokobkanwi@gmail.com

² Lecturer in Faculty of Education, Nakhonsawan Rajabhat University, E-mail: pannarai.t@gmail.com

บทนำ

พื้นฐานที่จำเป็นของการเรียนรู้ภาษาไทยก็คือ การเขียนสะกดคำ เพราะเด็กจะต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำผิดก็จะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนอย่างยิ่ง เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียแต่เมื่อเริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้เด็กใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง กว้างขวาง ครูจึงต้องฝึกฝนนักเรียนอย่างสม่ำเสมอทุกระดับชั้น (สมพงษ์ ศรีพยาศ, 2553; อ่างถึงในวรรณิ โสมประยูร, 2544) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ (สมพงษ์ ศรีพยาศ, 2553; อ่างถึงในวรรณิ โสมประยูร, 2544) ได้กำหนดลักษณะของคำที่เด็กเขียนสะกดยากไว้ดังนี้ คือ 1) คำที่มีหลายพยางค์ 2) คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ 3) คำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงการออกเสียง 4) คำที่ใช้ ใ-ใ-ย -ม 5) คำที่สระประสม 6) คำที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับ 7) คำพ้องเสียง 8) คำที่ใช้สระลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด 9) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา 10) คำที่มีมีอักษรนำ 11) คำที่มี ห นำ และ อ นำ 12) การใ้ ร ล ว ควมกล้ำ 13) คำที่ใช้ รร (ร หัน) 14) คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม 15) คำราชาศัพท์ 16) คำศัพท์ที่ใช้ในบทประพันธ์ประเภทร้อยกรอง 17) คำที่มาจากภาษาอังกฤษ และ 18) คำพิเศษและคำที่มีกลอุกเว้น ซึ่งการสอนเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง จะต้องใช้วิธีการสอนที่หลากหลายที่จะทำให้เด็กเกิดความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ในการเขียนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนั้นยังต้องมีสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย เพื่อดึงดูดให้เกิดความสนใจ และเข้าใจในหลักการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง

แบบฝึกทักษะนับสื่อหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหา และใช้เป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงการเรียนการรู้ให้มีประสิทธิภาพ วัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550: 21) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ว่าเป็นสื่อการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในการแก้ปัญหา และการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้ คือ 1. เป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน 2. ทำให้ผู้เรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การคิดวิเคราะห์ และการเขียน 3. เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน และ 4. พัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน วิทยารณ แฝ้วประสงค์ และบัญญัติ ชำนาญกิจ (2557: 42) ได้อธิบายถึงการนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอนและการทำซ้ำไว้ว่า การนำแบบฝึกที่เหมาะสมมาใช้ประกอบการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ทั้งนี้เพราะแบบฝึกมีประโยชน์ต่อผู้เรียนและผู้สอนหลายด้านด้วยกัน แบบฝึกจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดี แต่ทั้งนี้การเรียนก็ต้องอาศัยการฝึกฝน การทำซ้ำอยู่เสมอจนเกิดการเรียนรู้เกิดขึ้น

ชญจิรา วิจิตรพัชรภรณ์ (2559) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะเรื่องมาตราตัวสะกดกลุ่มสระการการเรียนรู้ภาษาไทย ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของการ เรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 95.23/84.18 และ ผลการเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ พบว่าแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 นอกจากนี้ รอน น้อมถวย (2559) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการ เขียนคำศัพท์พื้นฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน อนุบาลสามเสน (สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลอุบลรัตน์) พบว่าแบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์พื้นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.20/80.08 และความสามารถในการเขียน สะกดคำของนักเรียนที่เรียนด้วย แบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์พื้นฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ส่วนเสมอปัญญา หนูป่า (2559) ได้พัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน สะกดคำสระเปลี่ยนรูปและสระลดรูป กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.32/83.55 และพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งนักเรียนมีความพึง พอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำสระเปลี่ยนรูปและสระลดรูปอยู่ในระดับมากที่สุด

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำให้เพิ่มขึ้น และเพิ่ม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยให้ดีขึ้นด้วยเช่นกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

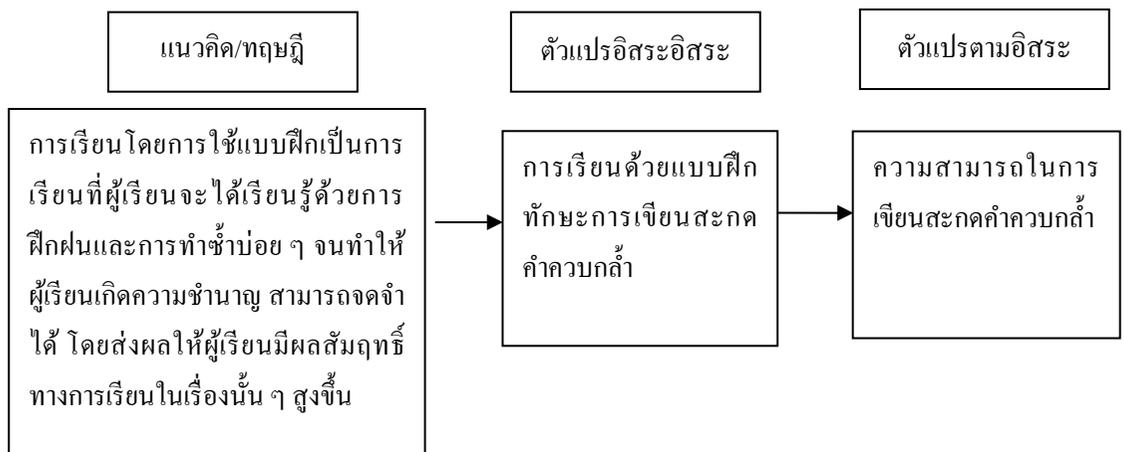
1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาแบบฝึกควรอาศัยหลักการทฤษฎีการเรียนรู้และหลักจิตวิทยาโดยพิจารณาให้เหมาะสม กับวัยและระดับความสามารถของนักเรียน และควรมีหลายรูปแบบที่น่าสนใจและจูงใจนักเรียนให้อยาก ทำ และให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญ และใช้ หลักการเร้าความสนใจโดยการใช้ แบบฝึกหลาย ๆ ชนิด เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและ เข้าใจลงในแบบฝึกหัด รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนมาตอบในแบบฝึกหัดให้ตรงเป้าหมาย ได้ (สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2550: 54 – 55)

นอกจากนั้นยังอาศัยหลักทฤษฎีการลองลูกลองผิดของธอร์น ไคค์ ที่สรุปเป็นกฎเกณฑ์การเรียนรู้ 3 ประการ คือ กฎความพร้อม หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลพร้อมที่จะกระทำ กฎผลที่ได้รับ หมายถึง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเพราะบุคคลกระทำซ้ำง่าย และ กฎการฝึกหัด หมายถึง การฝึกหัดให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก รวมทั้งแนวคิดที่สามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามความประสงค์หรือแนวทางที่กำหนดได้โดยมีการเสริมแรง ตามหลักพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ และการเรียนรู้มีลำดับขั้น และผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก รวมทั้งแนวคิดตามธรรมชาติของผู้เรียน แต่ละคนมีความแตกต่างกันผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาในหน่วยย่อยต่าง ๆ ได้โดยใช้เวลาเรียนที่แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัยเป็นแบบแผนการทดลองขั้นต้น (Pre experimental design) แบบกลุ่มเดียวสวสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pre-test post-test design) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเพชรบูรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 67 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านสะเดียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 22 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เนื่องจากเป็นนักเรียนในโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนในเมืองที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เท่ากับ 43.61 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ คือ 46.58 (ข้อมูลจากรายงานผลการดำเนินการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2560, สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์เขต 1, 2561)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ชนิด คือ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ และแบบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ซึ่งมีรายละเอียดในการสร้างดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ จำนวน 8 เรื่อง คือ รู้จักพยัญชนะควบกล้ำ พยัญชนะต้นเป็นอย่างไร รู้จักคำควบแท้และควบไม่แท้ รู้จักคำและความหมายของคำ ต่อเติมคำที่เป็นพยัญชนะควบกล้ำ มาแต่งประโยคกัน การเขียนคำให้สอดคล้องกับภาพ และมาฝึกใช้คำควบกล้ำกัน ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพ ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตร เทคนิคการสอนการเขียน หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ

1.2 สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ จำนวน 8 เรื่อง ที่ยึดตามมาตรฐานการเรียนรู้ และเนื้อหา รวมทั้งพิจารณาให้เหมาะสมกับวัย ความสนใจ และความ ต้องการของนักเรียน และมีลักษณะหลากหลายรูปแบบ

1.3 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ มี 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การหาประสิทธิภาพเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเมืองเพชรบูรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน อย่างละ 1 คน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะคนละชุดแล้วสังเกต ตรวจผลงาน สัมภาษณ์ และจดบันทึกข้อบกพร่องต่าง ๆ

ที่เกิดขึ้นในระหว่างการใช้แบบฝึก เช่น ความยากง่ายของภาษา ความเหมาะสมของรูปภาพ และเวลาที่ใช้ในการทำแบบฝึกทักษะ แต่ละชุดของนักเรียนแล้วนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข โดยปรับปรุงขนาดของตัวอักษรให้ใหญ่ขึ้น และเพิ่มเติมรูปภาพเพื่อส่งเสริมการสื่อความหมายในแบบฝึกทักษะ ซึ่งค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนแบบฝึกทักษะทั้ง 8 เรื่อง มีค่าเท่ากับ 73.00 ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนสอบหลังเรียนมีค่า 77.78 และมีค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเท่ากับ 76.88/77.78

ขั้นที่ 2 การหาประสิทธิภาพเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเมืองเพชรบูรณ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 9 คน ซึ่งเป็นนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน อย่างละ 3 คน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะคนละชุดแล้วสังเกต ตรวจสอบงาน สัมภาษณ์ และจดบันทึกข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการใช้แบบฝึก เช่น ความยากง่ายของภาษา ความเหมาะสมของรูปภาพ และเวลาที่ใช้ในการทำแบบฝึกทักษะ แต่ละชุดของนักเรียนแล้วนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข โดยปรับคำสั่งในแต่ละข้อให้สั้นลง และกระชับขึ้น เพราะบาง คำสั่งยาวเกินไปทำให้ใช้เวลาในการอ่านนาน ส่งผลให้ใช้เวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละแบบฝึกนานไปด้วย ซึ่งค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนแบบฝึกทักษะมีค่า 75.00 ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนสอบหลังเรียนมีค่า 79.26 และมีค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเท่ากับ 78.95/79.26

ขั้นที่ 3 การทดลองภาคสนาม ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเมืองเพชรบูรณ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบฝึกทักษะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ซึ่งค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนแบบฝึกทักษะมีค่า 78.20 ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนสอบหลังเรียนมีค่า 89.60 และมีค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเท่ากับ 83.32/89.60

2. แบบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดความสามารถ การเขียนข้อสอบ และการวิเคราะห์ข้อสอบ

2.2 เขียนประเด็นการวัดตามนิยามปฏิบัติการความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำและจากการวิเคราะห์การเขียนคำควบกล้ำที่นักเรียนมักจะเขียนผิด จำนวน 95 คำ โดยออกแบบเป็นข้อสอบแบบถูกผิด จากนั้นนำไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่มีคุณวุฒิและความเชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จำนวน 2 ท่าน และด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Indexes of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งได้ค่าอยู่ระหว่าง 0.66 – 1.00

2.3 นำแบบวัดฉบับที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลเมืองเพชรบูรณ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าความยากและอำนาจจำแนก ซึ่งข้อสอบทุกข้อมีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.53-0.79 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.41-0.80 จากนั้นวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด โดยวิธีของคูเดอร์ริชาร์ดสัน จากสูตร KR20 ได้ค่าเท่ากับ 0.84

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ แล้วบันทึกผลคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน
2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จำนวน 8 เรื่อง ใช้เวลา 4 สัปดาห์ ๆ รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 1 ชั่วโมง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ แล้วบันทึกผลคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ค่าร้อยละ และวิเคราะห์โดยการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2)
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ด้วยการทดสอบทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test independent)

สรุปผลการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีลักษณะเป็นรูปเล่มที่แบ่งเนื้อหาและกิจกรรมการฝึกออกเป็น 8 เรื่อง คือ คือ รู้จักพยัญชนะควบกล้ำ พยัญชนะต้นเป็นอย่างไร รู้จักคำควบแท้และควบไม่แท้ รู้จักคำและความหมายของคำ ต่อเติมคำที่เป็นพยัญชนะควบกล้ำ มาแต่งประโยคกัน การเขียนคำให้สอดคล้องกับภาพ และมาฝึกใช้คำควบกล้ำกัน ซึ่งในแต่ละเรื่องจะมีขั้นตอนในการทำกิจกรรมอย่างชัดเจนเพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติได้ มีการแจกแจงทักษะใหญ่ออกเป็นทักษะย่อยโดยละเอียด ผู้เรียนจะต้องฝึกทักษะในขั้นย่อย ๆ เหล่านี้ที่ละขั้นจนเกิดทักษะจนชำนาญแล้ว

จึงจะกำหนดให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะที่ยากขึ้น และในแต่ละเรื่องจะมีการวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบข้อบกพร่องและความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง ซึ่งแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ นี้ มีค่าประสิทธิภาพ 85.79/93.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

2. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำมีความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 นั้นสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นั้น ผู้วิจัย พัฒนาขึ้น โดยอาศัยหลักการสร้างแบบฝึกที่มีการกำหนดเงื่อนไขที่จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถผ่านลำดับขั้นตอนของทุกหน่วยการเรียนรู้ได้ โดยที่ซึ่งแบบฝึกหัดแต่ละชุดมุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้จักคำ รู้จักความหมาย และสามารถแยกแยะส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำ รวมถึงสามารถนำคำไปใช้แต่งประโยคได้ ซึ่งมีแนวทางการเรียนรู้หลากหลายรูปแบบ และมีเนื้อหาถูกจัดไว้เพียงส่วนละไม่มาก ช่วยทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ดีขึ้น มีโอกาสได้ทบทวนหลายครั้ง นอกจากนั้นแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามอัตราการเรียนของตนเอง ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับผลสำเร็จมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมพงษ์ ศรีพยาด (2553) ที่ได้พัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าแบบฝึกการเขียนสะกดคำส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์เรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่า 86.75 สูงกว่าร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เช่นเดียวกับวัลยา อ่าหนอง โปธิ์ และอุบลวรรณ ส่งเสริม (2559) ที่ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำเรื่องมาตราตัวสะกด โดยใช้แผนผังความคิด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำเรื่องมาตราตัวสะกด โดยใช้แผนผังความคิดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าประสิทธิภาพ 92.47/93.89 สูงกว่าเกณฑ์ 90/90 และมานิตยา ทรงธรรมสกุล (2553) ได้วิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดบางวัว (สายเสริมวิทย์) พบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 87.17/83.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ โดยที่จากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วนั้นล้วนแต่อาศัยหลักการจิตวิทยาการเรียนรู้หลายแนวคิดมาพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อให้มีประสิทธิภาพตามที่กำหนดไว้

2. จากผลการวิจัยที่พบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนรู้และมีความก้าวหน้าทางการเรียนดีขึ้น อาจเนื่องมาจากการที่แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยได้ออกแบบและพัฒนาตามลักษณะของแบบฝึกที่ดี คือ มีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ ภาษาและภาพที่ปรากฏในแบบฝึกมีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังแบ่งการฝึกออกเป็นเรื่อง ๆ ที่ไม่ยาวเกินไป จำนวน 8 เรื่อง รวมทั้งยังมีกิจกรรมการฝึกหลากหลายรูปแบบเพื่อสร้างความสนใจและไม่เบื่อหน่าย และที่สำคัญคือแบบฝึกนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง และตอบสนองความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในด้านความพร้อม ความต้องการ และระดับความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจอมพล อุ่นอ่อน และนพดล จันทร์เพ็ญ (2557) เรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดไม่ตรงตามมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับวิจัยของสุวิวรรณ ชัยเพชร วัฒนา รัตนพรหม และประสิทธิ์ ทองแจ่ม (2558) ที่วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วพบว่าชุดกิจกรรมนั้นส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวมทั้งจุดตา คงด้วง (2549) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 4 แล้ว พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำสามารถเขียนสะกดคำได้ดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้นักเรียนศึกษาคู่กันเป็นกลุ่ม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน และอาจจะเสริมกิจกรรมเพิ่มเติมประกอบด้วย
2. ครูควรนำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ไปใช้ร่วมกับการเรียนรู้ในรูปแบบอื่น ๆ หรือเทคโนโลยีอื่น ๆ เพื่อตอบสนองการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

3. ครูควรจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้น่าสนใจ เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น การควบคุมอารมณ์ของผู้สอน กรณีที่นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติได้ ครูควรให้คำแนะนำอย่างเป็นมิตร เพื่อให้ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความประหม่าหรือความกังวล อันจะส่งผลต่อการเรียนรู้ได้ เป็นต้น
4. ครูควรจัดกิจกรรมเพื่อทบทวนการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำสิ่งนั้น ๆ ได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีการเรียนการสอนตามปกติ กับกลุ่มที่ใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ
2. ควรมีการพัฒนาแบบฝึกทักษะในรูปแบบของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21
3. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นจากการใช้แบบฝึกทักษะ เช่น ความพึงพอใจต่อการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ และ ทักษะคิดในการเรียน
4. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนการเขียนสะกดคำโดยใช้วิธีอื่น ๆ เช่น การใช้เกมเสริมทักษะการใช้แนวทางการจัดการเรียนการสอนรูปแบบอื่น ๆ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- จอมพล อุ่นอ่อน และนพดล จันทร์เพ็ญ. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารบัณฑิตวิทยาลัย พิษณุพรรณ*. 9 (1), 1-7.
- จตุตา คงด้วง. (2549). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการมัธยมศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.*
- ชัยจิรา วิจิตรพัชรภรณ์. (2559). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะเรื่องมาตราตัวสะกดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.*
- ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ. (2550). *นวัตกรรมการศึกษาชุดแบบฝึกหัด-แบบฝึกเสริมทักษะ. กรุงเทพฯ: เซ็นจูรี่.*

- มานิตยา ทรงธรรมสกุล. (2553). การสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดบางวัว (สายเสริมวิทย์). วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์, ฉะเชิงเทรา.
- รอน น้อมถวาย. (2559). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์พื้นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสามเสน (สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลอุบลรัตน์). การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทย). มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ.
- ศึกษาธิการจังหวัด, สำนักงาน. (2562). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2561. เพชรบูรณ์: สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด.
- สุริวรรณ ชัยเพชร, วัฒนา รัตนพรหม และประสิทธิ์ ทองแจ่ม. (2558). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี. 2 (2), 77-86.
- วัลยา อ่าหนองโพธิ์ และอุบลวรรณ ส่งเสริม. (2559). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำเรื่อง มาตราตัวสะกดโดยใช้แผนผังความคิด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย. 8 (1): 283-298.
- วิภาวรรณ แก้วประสงค์ และบัญญัติ ชำนาญกิจ. (2557). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารวิชาการเครือข่าย บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ, 4 (10): 39-52.
- สมพงษ์ ศรีพิยาด. (2533). การพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- เสมอปัญญา หนูป่า. (2559). แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำสระเปลี่ยนรูปและสระลดรูป กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วารสารมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร, 13 (1): 55-56.
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). ผลงานทางวิชาการส่งการเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ: อีเค บุคส์.
